

Ο άστεγος τοξικομανής και ο γάτος που του άλλαξε τη ζωή - «Καθάρισε» και έγινε συγγραφέας

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Εκκλησιαστικοί Ύμνοι, Μουσική, Τραγούδια και Χοροί](#) / [Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Όταν ήταν μικρό παιδί ακόμη, οι γονείς του Τζέιμς Μπόουεν, χώρισαν. Ένας χωρισμός που τον σημάδεψε. Τους θυμάται να μαλώνουν επί ώρες κάθε μα κάθε βράδυ, όταν γυρνούσε ο πατέρας του μεθυσμένος από την παμπ.

Το ίδιο μεθυσμένη ήταν και η μητέρα του που μέσα στη μοναξιά του σπιτιού της, κλεισμένη στην καταθλιπτική Βρετανική επαρχία, άρχισε να πίνει από νωρίς το απόγευμα.

Ο Τζέιμς έτρεχε στο δωμάτιο του, έκλεινε την πόρτα καθόταν στο κρεβάτι έφερνε τα γόνατα του στο στήθος του και αγκάλιαζε το μαξιλάρι του. Με τα δυο του χέρια βούλωνε τα αυτιά του για να μην ακούει τις φωνές, τις βρισιές και τα πράγματα που έσπαγαν στο σαλόνι και σιγοτραγουδούσε κάποιο σκοπό που του άρεσε. Εξάλλου τη λάτρευε τη μουσική. Έπαιζε και κιθάρα, αλλά είχε σταματήσει τα μαθήματα.

Έτσι τον έπαιρνε ο ύπνος. Το πρωί ξυπνούσε μόνος του και μετά πήγαινε να ξυπνήσει και τη μητέρα του που συνήθως κοιμόταν στον καναπέ με ένα ποτήρι άδειο τζιν στο διπλανό τραπεζάκι και ένα τασάκι γεμάτο αποσιίγαρα. Ο πατέρας του είχε ήδη φύγει για το εργοστάσιο. Θα επέστρεφε το μεσημέρι, θα έτρωγε αμίλητος, θα κοιμόταν και μετά πάλι στην παμπ.

Ο εφιάλτης του Τζέιμς συνεχιζόταν και στο σχολείο. Ήταν ένα ήρεμο, φοβισμένο παιδί που δεν μιλούσε στην τάξη, που δεν ήξερε ποτέ του το μάθημα αφού δεν διάβαζε και που ήταν το «αγαπημένο» θύμα των «μπούληδων» του σχολείου που του είχαν κάνει τη ζωή μαρτύριο.

Ξύλο στα διαλείμματα, κοροϊδίες, εκφοβισμοί. Οι μήνες περνούσαν έτσι. Ο Τζέιμς

είχε μεταβληθεί σε ένα πλάσμα χωρίς συναισθήματα, άβουλος, που σπάνια γελούσε και ακόμη σπανιότερα έκλαιγε.

Προς το τέλος του λυκείου, νόμιζε ότι θα βρει διέξοδο στα ναρκωτικά. Τα δοκίμασε και από τότε «κόλλησε». Σε λίγους μήνες είχε γίνει ένα κανονικό «πρεζάκι» που περπατούσε στους δρόμους χωρίς κανένα σκοπό και ζητιάνευε για να μπορέσει να αγοράσει τη δόση του.

Ένα βράδυ η μητέρα μεθυσμένη, του είπε να φύγει από το σπίτι. Δεν ήθελε να τον ξαναδεί. Του είπε ότι ήταν το χειρότερο λάθος της ζωής της και ότι μετάνιωσε που τον γέννησε.

Ο Τζέιμς εκείνο το βράδυ, βγαίνοντας από το σπίτι με ένα σάκο μόνο με λίγα ρούχα και την κιθάρα του, έκλαψε μετά από πολύ καιρό. Ύστερα πήγε στα γνωστά του στέκια και «φτιάχτηκε» για άλλη μια φορά για να ξεχαστεί.

Τους επόμενους μήνες ο Τζέιμς έμενε όπου έβρισκε, σε παγκάκια, σε στάσεις λεωφορείων, σε πάρκα, στην είσοδο υπόγειων μαγαζιών για να προστατεύεται από την βροχή και την παγωνιά και κάθε πρωί οι καταστηματάρχες τον κλωτσούσαν για να σηκωθεί να φύγει.

Όλη την υπόλοιπη μέρα έπαιζε μουσική με την κιθάρα του και οι περαστικοί του

άφηναν λίγες πένες. Με αυτές έτρωγε και έπαιρνε τη δόση του. Κάποτε πήγε στην Πρόνοια και τον εγκατέστησαν σε ένα συγκρότημα θλιβερών ομοιόμορφων πολυκατοικιών στο Τότεναμ στο βόρειο Λονδίνο, μαζί με άλλους άπορους, απεγνωσμένους, παρατημένους και αβοήθητους ανθρώπους.

Άλλαξε η ζωή του

Μόλις είχε μπει ή άνοιξη του 2007 και την ώρα που ο Τζέιμς βγήκε ένα πρωινό από το βρώμικο διαμέρισμα του κρατώντας το σάκο και την κιθάρα του, τον είδε κουρνιασμένο στην πόρτα.

Ήταν ένας αρσενικός γάτος με πορτοκαλί - τιγρέ τρίχωμα. Ήταν ταλαιπωρημένος, βρώμικος και τραυματισμένος. Ήταν όμως πανέμορφος. Ένα πανέμορφο αδέσποτο που το πήρε στην αγκαλιά του και άρχισε να το χαϊδεύει.

Ο γάτος άρχισε να γουργουρίζει και ο Τζέιμς σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να τον αφήσει μόνο του. Έπρεπε να τον κάνει καλά. Μπήκε πάλι στο διαμέρισμα με το γατάκι, έστρωσε μια βρώμικη κουβέρτα στο πάτωμα, και το έβαλε να ξαπλώσει, να ζεσταθεί.

Όταν γύρισε εκείνο το βράδυ χωρίς να έχει «φτιαχτεί» μάλιστα, είχε φέρει μαζί του λίγο καπνιστό χοιρινό για τον νέο του φίλο. Τον χάιδεψε και έπεσε για ύπνο. Το πρωί τον πήρε αγκαλιά και πήγαν στον κτηνίατρο.

Ο Τζέιμς ξόδεψε όλο το υστέρημα του για να κάνει καλά τον πορτοκαλί γάτο. Και πράγματι τα κατάφερε. Δέθηκε πολύ μαζί του και τον βάφτισε κιόλας. Από δω και πέρα θα τον έλεγαν Μπομπ.

Δεν μπορούσε να φανταστεί πως αυτή η γνωριμία θα του άλλαζε τη ζωή. Τα πρωινά που ο Τζέιμς έβγαινε έξω να πάει να παίξει κιθάρα στις πλατείες για να βγάλει λίγα χρήματα, ο Μπομπ, ο πορτοκαλί γάτος, τον ακολουθούσε σαν... σκυλί.

Όταν ο Τζέιμς έπαιζε κιθάρα καθισμένος στα πεζοδρόμια, ο Μπομπ ήταν πάντα δίπλα του. Τζέιμς και Μπομπ έγιναν αχώριστοι. «Μερικές φορές όταν χρειάζεσαι βοήθεια εμφανίζεται η πιο απίθανη μορφή. Ο Μπομπ ήταν ακριβώς εκείνο που χρειαζόμουν. Ήταν ένα ευάλωτο πλάσμα που έπρεπε να είμαι νηφάλιος για να το φροντίζω. Ήμουν και γω ευάλωτος. Έπρεπε να θεραπεύσω τον εαυτό μου για χάρη και των δυο μας», είπε ο Τζέιμς χρόνια μετά.

Και πράγματι το αδύναμο παιδί που φοβόταν και τη σκιά του και βρήκε τη λύση στα ναρκωτικά, άλλαξε. Έγινε άλλος άνθρωπος. Νίκησε την κατάθλιψη του μόνος και νίκησε και την ηρωίνη. Κάθε πρωί είχε έναν σοβαρό λόγο για να ξυπνάει.

Σύντομα ο Μπομπ με τα χαρακτηριστικά κασκόλ που του φορούσε κάθε μέρα το αφεντικό του, και ο Τζέιμς έγιναν δυο χαρακτηριστικές φιγούρες του Covent Garden. Οι περαστικοί σταματούσαν και τους τραβούσαν φωτογραφίες. Ο Τζέιμς και ο Μπομπ να κάθεται σαν παπαγάλος στον ώμο του.

Ταυτόχρονα με την μουσική που έπαιζε ο Τζέιμς έγινε και πωλητής της εφημερίδας των αστέγων «The Big Issue». Ύστερα από λίγο καιρό ο Τζέιμς ένωσε την ανάγκη να κάνει κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ.

Να εξωτερικεύσει τα συναισθήματα του. Μάλιστα αποφάσισε να αρχίσει να γράφει για το πλάσμα που τον έβγαλε από τον εφιάλτη. Αρχισε να γράφει τα πάντα για τη ζωή του με τον Μπομπ.

Μέχρι που κάποια μέρα, δειλά δειλά πήγε σε έναν μικρό εκδοτικό οίκο τα βρώμικα χειρόγραφα του. Το 2012 στα βιβλιοπωλεία βγήκε ένα βιβλίο με τον παράξενο τίτλο: «Ένας γάτος του δρόμου ονόματι Μπομπ.» Κάτω από τον τίτλο υπήρχε το όνομα του συγγραφέα: Τζέιμς Μπόουεν.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά όλα εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα. Το βιβλίο άρχισε να πουλάει σαν τρελό. Σε λίγες εβδομάδες έγινε best - seller. Βρέθηκε στο Νο 7 της λίστας των New York Times, ενώ για έναν χρόνο ήταν στην κορυφή της αντίστοιχης λίστας των The Sunday Times.

Η ζωή του Τζέιμς άλλαξε. Αρχισε να βγάζει χρήματα. Πολλά χρήματα. Μετακόμισε μαζί με τον Μπομπ σε ένα καλύτερο σπίτι, σε μια καλύτερη περιοχή. Ο Τζέιμς έγινε συγγραφέας βιβλίων, πολλά από αυτά για μικρά παιδιά. Συνολικά τα βιβλία του μεταφράστηκαν σε περισσότερες από 80 χώρες και όλα μαζί συνολικά πούλησαν πάνω από 8 εκατομμύρια αντίτυπα.

Το 2016 υπέγραψε συμβόλαιο και μεταβίβασε τα δικαιώματα του βιβλίου για να γίνει ταινία. Δυο χρόνια μετά ο Τζέιμς που ποτέ δεν σταμάτησε να παίζει μουσική, διάσημος πλέον έγραψε το τραγούδι «Και τότε ήρθε ο Μπομπ». Τα έσοδα τα έδωσε όλα στο ίδρυμα για τους άστεγους της Βρετανίας, το «The Big Issue Foundation».

Τον Ιούνιο του 2020, ο Μπομπ έσβησε ήρεμα, γεράκος πια στα 14 του, στην αγκαλιά του Τζέιμς, μέσα στο σπίτι τους. Ο Τζέιμς τον αποχαιρέτισε γράφοντας: « Ο Μπομπ μου έσωσε τη ζωή. Μου έδωσε πολλά περισσότερα από μια συντροφιά. Με αυτόν στο πλευρό μου βρήκαν τον προσανατολισμό που μέχρι τότε δεν είχα. Η επιτυχία που γνωρίσαμε μαζί μέσα από τα βιβλία και τις ταινίες ήταν θαυματουργή. Δεν υπήρξε ποτέ γάτα σαν αυτόν. Δεν πρόκειται να υπάρξει ποτέ. Νιώθω σαν να έχει σβήσει το φως της ζωής μου. Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ».

Ένα χρόνο μετά ο Τζέιμς στο συγκεκριμένο παγκάκι που καθόταν με τον Μπομπ και έπαιζαν μουσική τις δύσκολες μέρες πριν την επιτυχία έκανε τα αποκαλυπτήρια ενός μνημείου προς τιμήν του φίλου του.

Πηγή: [in.gr](https://www.in.gr)